

Sawamura í útbýgða seyðahúsinum hjá Páll Pátrsson, bónda. Hann bakar breyð og etur það aftur við risi. Japanskir pinnar eru á lofti. Annars dæmar honum sera væl føroyskan mat. Á borðinum er eisini skerpikjøt og turr grind

í Føroyum fór at finna eina upprunaliga og óspilta náttúru og eitt egíð fólk við uppruna mentan og siðum.

Sawamura, sum í lötuni heldur til í Amsterdam, har hann vinnur sær pening við at undirvisa háleivingum, sum leita til Japan, avgjordi so at fara til Danmarkar og haðani

fór hann so við farmaskipi til Føroya. Við sær hevði hann sína gomlu súkklu og mest neyðturviliga viðfarið, og komin á Havnina, fór hann beinanvegin til Kirkjubøar.

— Eg havi lisið um land tykkara og helt, at eg skuldi fara til hetta aldagamla plássið Kirkjubø. Og her var eg so heppin at

møta Páll Pátrsson, bónda, einum sera fryntligum manni, sum beyð mær at læna smáttu sína her úti í haganum í eina tíð. Ti eri eg honum sera takksamur fyri. Ein einstándandi maður, sum eg ynski alt tað besta.

Hóast Sawamura nú hevur búð einsamallur í tveir mánaðir og hevur havt litið samband við fólk, so heldur hann føroyingar vera eitt sera sjáldsamt og egíð fólk.

— Tit eru ærligir og likatil. Tú veit hvar tú hevur fólk og ber ikki ótta fyri at verða »stungin« í ryggin. Allastaðni møti eg bliðskapi og vinsemi.

Ikki einsamallur

— Eg havi ongantið kent meg einsamallan sum so. Her livir tú saman við náttúruni. Eg gangi túrar og eri vorðin so staðkendur longu, at eg við at eygleiða skýggini og

himmalin dugi at skyna á, hvussu veðrið verður komandi dagarnar.

Eg veit ikki, um tit føroyingar geva tykkum far um, hvussu rik tykkara náttúra er. Eg eri í hvussu so er hugtikin av henni.

Eitt nú skýggjunum, ið eru ein livandi verð í erva, sum fólk kanska als ikki geva sær far um. Mær geva tey frið í sálina, tey geva mær inspiratió og konsentratió, geva mær megi.

Riggar av

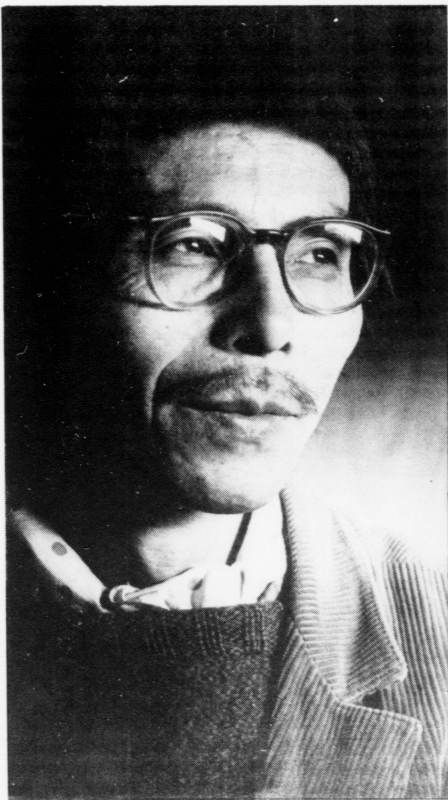
Sawamura er nú í ferð við at rigga av úti í Likkudali. Nú gongur leiðin suður í Sandoyinna, har góðir vinir hava boðið honum innivist.

— Nú eg havi lært náttúruna at kenna, nú eg havi upplivað, hvussu tað er at liva í einum landi við eini slikari náttúru sum inspiratiónskeldu, er tíðin komin har til, at eg vil sleppa at vera meira sam-

an við fólk. At siggja hvussu tit liva og hava tað, sigur ein brosandir Sawamura, sum júst hevur fingið at vita frá lög-regluni, at hann kann vera í landinum í enn triggjar mánaðir. Nú hann er við at rigga av dettur hann eisini fram á eina bók, sum William Heinesen hevur skrivað. Hana skal hann lata bókasavninum í Havn aftur, nú hann leggur leiðina suður til Sands.

— Eg havi lisið bókur hjá William Heinesen við stórum áhuga. Hann er ein framúrskarandi rit-høvundi, sum gevur tí fremmanda sera gott innlit í viðurskiptini í Føroyum, sigur ein fegin Sawamura at enda.

jan

Ein fryntligur og dámligur Sawamura, sum er komin til Føroya at fáa inspiratió at skriva sína fyrstu bók

Her hevur Sawamura búleikast seinastu mánaðirnar. Nú er hann farin til Sands

